

вѣшка глава. Топката бѣше добръ надута и звѣнтѣше, когато я ударяхме съ ржцѣ. Павлинъ шомъ видѣ новата топка, разтвори уста отъ радостно очудване:

— А-а-а, такава нѣщо азъ до сега не съмъ виждалъ! Ние ще поиграемъ съ него.

Но Марийка изведнажъ го прѣкъсна:

— Ти не бива да играешъ съ тази топка, защото ще я скжсашъ.

— Не, азъ ще бжда съ васъ... азъ полека...

— Не бива... казвамъ. Това не е купено за твоитѣ мечешки ржцѣ... Върви си, не се бъркай...

Павлинъ помълча и наскърбенъ се отдѣли на страна. Прѣзъ цѣлия день ние играхме съ новата топка, ала азъ бѣхъ нѣкакъ неразположенъ: жално ми бѣ за Павлина, който стоеше на страна и не смѣше да се доближи до насъ.

Други пжтъ, когато играяхме на **гоненица**, Марийка пакъ се възгордѣ.

— Менъ да не си посмѣлъ да ловишъ! — завика тя на Павлина. — Азъ съмъ съ новитѣ дрехи, ти ще ме омърсишъ съ калнитѣ си прѣсти.

— Тѣ сж чисти! вижъ!

— Все едно, не смѣй да ме ловишъ!

Играта се развали. Но освѣнъ Марийка, понѣкога и азъ и Николинка оскърбяхме Павлина. Допре ли се той, прѣзъ врѣме на играта, до нѣкого отъ насъ, ние веднага му извикваме:

— Не се блѣскай, селянино!

Не отиде ли нѣкждѣ на врѣме, — пакъ го оскърбяхме.

— Закъснѣлъ ли е? Цървулитѣ ли си е вързвалъ?

Павлинъ разбираше всички тѣзи оскърбления: червѣше се и виновно мигаше, но да отговори не смѣше... Може би, той щѣше да се откаже да играе съ насъ, но пѣкъ нѣмаше други дѣца на станцията, а самъ да бжде му бѣше мжно.

Прѣзъ юлий на гарата работѣха дюлгери: тѣ правѣха едно голѣмо здание за товаритѣ. По цѣли дни ние се навѣртвахме все около работницитѣ и въ градината не играяхме. Павлинъ бѣше съ насъ и често пжти помагаше

на работницитѣ: носѣше дѣски заедно съ тѣхъ, рѣжеше съ трионъ, дѣлбаеше дървета и така нататѣкъ.

На страна отъ гарата, близу до желѣзния пжтъ, бѣха стоварени дѣски. По-нататѣкъ се простираше малѣкъ гжсталакъ. На край този гжсталакъ, подъ сѣнка, работницитѣ всѣки день си варѣха картофи и чорба и, като се наобѣдваха, излежаваха се на зелената трѣва.

Еднажъ брадатиятъ наемачъ съ усмивка ни покани „да опитае чорбата“.

Марийка се погнуси, стисна си устнитѣ и се обърна на друга страна; азъ не послѣдвахъ сестра си: отъ чорбата излизаше такава приятна миризма и работницитѣ ни канѣха тѣй добродушно, че се съблазнихъ. Седнахъ до тѣхъ, и като ми дадоха една дървена лѣжица, поголѣма отъ устата ми, почнахъ да сѣрбамъ.

— Седнете, госпожици, ни покани още еднажъ наемачѣтъ. Но Марийка отговори:

— Ей, сега, ще седна да ти ямъ селската чорба!

И, като улови Николинка за ржка, подкара жълтитѣ ми колца и се отправи къмъ релситѣ.

Когато работницитѣ обѣдваха, бѣше пладиѣ. А около това врѣме пристигаше на гарата пасажерския тренъ¹⁾ и тогава ние, дѣцата, отивахме прѣдъ станцията, за да гледаме на живото множество, което за минута оглушаваше гарата съ говора и движението си.

Като се наядохъ, азъ си спомнихъ за трена.

— Защо не почакаха тѣ тука?! казахъ азъ.

— Не бързай, не бързай, ешъ още, — отговори единъ отъ работницитѣ. — Тренѣтъ още не е изсвирилъ.

Като отговоръ на неговитѣ думи, отдалечъ се разнесе изсвирването на локомотива. Азъ хвърлихъ лѣжицата, като забравихъ да поблагодаря, и се затекохъ къмъ станцията.

На платформата²⁾ се бѣха приготвили всички. Пазачѣтъ, Павлиновия баща, стоеше до звѣнца. Петима пжтника бѣха изнесли вързопи и кошници и гледаха на страната, отъ дѣто се издигаха бѣли кжлба димъ.

¹⁾ Пасажерски се казва този тренъ, който вози само пжтници.

²⁾ Празно мѣсто прѣдъ станцията.